

PEDON KIELI

Janne Tulonen

Janne Tulonen

Pedon kieli

© 2025 Janne Tulonen

Kannen suunnittelu: Teemu Leino

Sisuksen taitto: JT Mediatory

Kustantaja: BoD · Books on Demand,

Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,

Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-2555-9

SISÄLLYS

Alkusanat	6
1. Heräämisiä: kesä 1985	8
2. Kesä-85: kesä 1985	19
3. Disco nova: syksy 1985 – kesä 1986	34
4. Valkea huntu, tummat kankaat: syksy 1986 – kesä 1987	49
5. Raadonkaivaja: syksy 1987 – kesä 1988	73
6. Liskokuninkaita ja kaksihaaraisia kieliä: syksy 1988 – talvi 1989	92
7. Suruvaippa (Nymphalis antiopa): talvi 1990 – kevät 1990	115
8. Syyllisyyden saneerausta: kesä 1990 – syksy 1990	135
9. Tähtisilmät: talvi 1990 – talvi 1992	172
10. Lähtölaukauksia: kevät 1992 – talvi 1992	196
11. Vapauden vaihtokaupat: talvi 1993 – talvi 1994	220
12. Hiljaisuus, olet selityksen velkaa: talvi 1994 – syksy 1994	240
13. Kuitattu nuoruus: syksy 1994 – talvi 1995	264
14. Pedon armo: talvi 1996 – talvi 1997	287
Jälkisanat	293
Synnystä ja synnyttäjistä	297
Yhteistöistä	299
Kiitokset	300

ALKUSANAT

Miksi tämä tarina pitää kertoa? Ehkä sama kysymys on kaikkien tekijöidensä mielissä läpi kirjoitetun historian. Kertomusten luomista viihdyttämisen, historian tai tieteen merkeissä joko faktaa ja fiktiota yhdistellen tai pysytellessä toisen lumoissa. Joistain saattaa etsivä löytää jopa oppia ja elämäntietoa. Tai sitten vain nämä asiat pitää saada jaettua tajunnanvirrasta, ennen kuin ne alkavat patoutua mielen syövereihin vain odottaen väijäämätöntä tulvintaa.

Francis Ford Coppolan Kummisedistä arvellaan, että katsojia niissä kiehtoo päähenkilön nousu valtaan, mutta vielä enemmän hänen siitä maksama hinta: moraalinen rappio, suuret menetykset ja lopulta väistämätön tuho. Mutta onko tuo kierre mahdollista katkaista? Onko langat lopulta käsissämme syyn ja seurauksen nykyssä niitä vuorotellen meidän juostessa vesi kielellä putkinäköisenä pitkin eteen levitettyä polkua?

Historia muistaa suuret sotapäälliköt, kuten Aleksanteri Suuren ja Hunni Attilan kultaisin kirjaimin, mutta oliko heidän elämänsä tarkoitus ainoastaan jättää jälkeensä tuhoa, kärsimystä ja kuolemaa? Ja vieläpä saavuttaa kuolemattomuutta ihanhoiva balsamointi ihmiskunnan kronikassa. Jokainen meistä voi valjastaa sisällään asuvan pahuuden, ja se on vieläpä hyvin helppoa. Mutta tehdä hyviä tekoja äärimmäiseen tarpeeseen suurimman hädän hetkellä silloin, kun kaikki olosuhteet ovat niiden toteuttamista vastaan, on kerrassaan jotain aivan muuta. Ehkäpä niissä onnistujat ovat niitä oikeita, unohdettuja sankareita, jotka meidän kuuluksi muistaa, kun kirjaamme sivuja verellä kirjoitettuun historiaamme oppiaksemme tuntemaan itseämme paremmin. Eli juuri niitä asioita, joita tietoisesti tai alitajuntaisesti etsimme myös tarinoista, innoitusta sankarin tar-

poessa läpi mahdottomilta tuntuvien esteiden. Samaistumista moraalisten valintojen ollessa niitä, mitä haluaisimme niiden itsellämmekin olevan vastaavissa tilanteissa, vaikka ne harvoin olisivat niitä helpoimpia. Itsetutkiskelua – löytyisikö meiltä rohkeutta toimia oikein, kun sen aika tulisi? Näitä tarinoita on niin fakta kuin fiktio täynnä, ja juuri nuo äärimmäiset, inhimilliset seikat meitä niissä kiehtovat.

Tämä on yksi polku. Kerran sille astuttu, siltä poikkeamatta. Monien risteysten kautta kuljettu matka, joka ilkkurisesti virnuilevan sattuman tai kohtalon tuuppimana on johtanut tiettyyn määränpäähän. Jälkikäteen ajateltuna reitti olisi ollut helppo suunnitella, mutta karttaa ei anneta ennakoon. Ja kun sen saa, sitä pitää vielä oppia tulkitsemaan.

HERÄÄMISIÄ

1985. Tuo vuosi oli Suomessa kukoistuksen aikaa. Ulkomaista pääomaa virtasi maahamme, ja pankkien kukkaronnyörit olivat löysällä. Mainoskuvissa pankinjohtajat kärräsivät seteleitä kottikärryillä ja kaupittelivat kahisevaa ensimmäiselle vastaantulijalle. Länttä – ja erityisesti Amerikkaa – ihannoitiin kaikessa, niin politiikassa kuin populaarikulttuurissa. New Yorkista muutama vuosi aiemmin maailmalle ponkaissut Music Television oli ravistellut nuorison maailmaa tuoden musiikkivideon kotien ruutuihin. Mihail Gorbatsovista tuli Neuvostoliiton johtaja, ja myös idänkauppa oli voimissaan. Robert Ballard löysi Titanicinsa Atlantin syleilystä, ja toisen maailmansodan loppumisesta tuli kuluneeksi 40 vuotta.

Sade piiskasi ikkunaa ja silmissäni vilisevää maisemaa. Ilma kuvasti jotenkin mielentilaani sillä hetkellä. Olin aina pitänyt sateesta. Sen raikastava ja rauhoittava vaikutus ikään kuin huuhtoi menneen pois jättäen puhtaan maaperän uudelle. Elämäni oli jälleen saamassa yhden isomman käänteen: äitini oli solminut uuden suhteen jonkin aikaa tuntemansa miehen kanssa, ja minusta oli tuleva osa sitä yhtälöä. Olimme matkalla jonkin peräkylään Uudellamaalla, jonne olisi tarkoitus asettua jonkinlaista uusioperheidylliä viettämään. Olin juuri päässyt ala-asteelta, ja syksyllä olisi aika aloittaa yläaste uusissa ympäristöissä. En oikein tiennyt, mitä ajatella asiasta. Ehkä välinpitämättömyys on oikea sana kuvaamaan sitä, sillä olin koko ikäni ajelehtinut paikasta toiseen, juuri tuntematta suurta halua tai kiintymystä juurtua jonnekin. Kesäloma oli kuitenkin alkanut, ja se ei minua haitannut. Se tarkoitti kuitenkin kesän verran vähemmän yhteiskunnan muottiin itsensä mahduttamista, mitä

myös oppivelvollisuudeksi kutsutaan. Olin aina tykännyt lukea ja oppia uutta, olihan minunlaiseni ihmelapsi päästetty kouluunkin jo 6-vuotiaana. Niksi oli vain siinä, että sain tehdä sen itse omilla ehdoillani ja aikatauluilla, jolloin konflikteilta koululaitoksen viranhaltijoiden kanssa ei aina voinut välttyä. Pärjäsin koulussa kuitenkin hyvin, jos itse vaan halusin, ja aina ei suinkaan niin ollut. Oli hyviä ja huonoja Joonan päiviä yhteiskunnan kannalta.

– Joona, oletko hereillä? Olet ollut niin hiljaa, äitini huudatti etupenkiltä ja havahdutti minut.

– Joo, ajatuksissani vain, vastasin puolihuolimattomasti.

– Tästä menee vielä noin tunnin verran, että ollaan perillä. Jaksatko perille asti ilman pysähdyksiä?

– Joo ei hätää, anna mennä vaan.

Äitini nimi on Sinikka, tyttönimeltään Kovanen, mutta oikeastaan kukaan ei käyttänyt sitä, vaan häntä kutsuttiin Sinnaksi. Itse tietenkin käytin äitiä tai mutsia, sillä eihän yksikään lapsi äitiään etunimellä puhuttele – en minä ainakaan. Hän käänsi radiota isommalle, josta oli juuri alkamassa uutiset päivämäärällä 11. kesäkuuta. Säähän edettyään koko uutisista mieleeni jäi, että jonkun tunnetun natsin etsintä oli tullut päätökseen, hänen löydyttyä mullan alta Brasiliasta. Nimikin jäi mieleeni, Josef Mengele. Oma tietämykseni natseista rajoittuu elokuvaan, kuten *Kadonneen Aarten Metsästäjät* tai sarjakuviin, joten en voi väittää faktojen kyseisestä asiasta olevan kovin hallussa.

Maisema muuttui pikkuhiljaa aina vain enemmän maalaisemmaksi, mitä pidemmälle matkamme eteni. Tosin se oli odotettavissakin, kun suunta oli pääkaupunkiseudulta pois päin. Määränpäämme oli joku kyläpahanen, jossa aika oli pysähtynyt, tai ainakin sellaiseksi olin sen kuulemani perusteella kuvitellut. Äitini tapaama mies asui siellä, ja he olivat nyt yhdessä päättä-

neet laittaa hynttyyt yhteen. Äitini mielestä se oli sopiva siirto tällä hetkellä, jotta elämämme saisi hieman enemmän vakautta. Olimme koko nuoruuteni muuttaneet useasti, milloin työn perässä ja milloin minkäkin syyn takia. Luulin äitini miettineen siis tätä muuttoa pysyvämpänä ratkaisuna ja hänen halunneen myös minulle jatkossa vakaammat kuviot: paikan, jonka tuntea kodiksi. Tiet muuttuivat aina vaan kapeammaksi ja oikealla huomasin punertavan, yksikerroksisen tiilirakennuksen, jonka pihalla oli lukuisia autoja. Kaikesta päätellen kyseessä oli jonkin sortin painotalo. Vähän matkaa edettyämme, ja nähtyäni seuraavan taajaman kyltin, tiesin, että olisimme kohta perillä. Kyltissä luki, Nummela, ja vaikka äitini ei ollut koskaan maininnut kohteemme nimeä, jotenkin tiesin määränpäämme olevan tämä. Tulimme risteykseen ja oikealla avautui peltomaisema hajanaisine rakennuksiin, joiden takana näkyi järvi.

– Joona, siihen suuntaan meillä olisi matka. Kierretään vielä tuolta kylän kautta.

– Okei, vastasin lyhyesti tutkiessani katseellani ympärillä avautuvaa maisemaa.

Aloin selvästi olla hieman uteliaampi uutta ympäristöäni kohtaan, ja sisälläni vellova välinpitämättömyys alkoi hieman hälvetä. Ajoimme kylää kohti ja saavuimme sillalle, jonka alta kulki rautatie. Vasemmalla oli huoltoasema ja joitain muita rakennuksia. Seuraavaksi huomasin kaupan ja pankin, jonka jälkeen ilmeisesti niin sanottu keskusta alkoi jäädä taaksemme. Oikealla havaitsin pienen hirsirakennuksen, jonka takana näkyi urheilukenttä. Yksi kauppa, kerros- ja rivitaloja jäi taaksemme, ja niiden jälkeen saavuimme sillalle, jonka alitti myös sama rautatie, jonka ylitse äsken ajoimme. Asuinrakennukset ympärillämme muuttuivat pääosin rivi- ja omakotitaloiksi. Maisema muuttui samalla myös hieman maalaisemmaksi.

Aloimme olla perillä määränpäässämme äitini kiihtyneestä höpinästä päätellen. Hetken päästä ajoimme puisesta portista sisään. Saavuimme suurehkon rakennuksen pihaan, jonka terasilla odotti äitini uusi tuttavuus. He olivat tutustuneet noin vuosi sitten, ja äitini oli puhunut hänestä tiuhaan, innostuneeseen sävyyn. Vaikka iso osa oli minulta mennyt ohi korvien, jotain oli myös jäänyt mieleeni. Hänen nimensä oli Claude, mutta kotimaisittain tuttavien kesken hänen kutsumanimensä oli Kalle. Hän ei ollut syntyperäinen suomalainen, mutta oli asunut täällä jo pidemmän aikaa. Hänellä oli kaksi lasta aikaisemmista liitoista: poika ja tytär, joista jälkimmäinen oli vain pari vuotta minua vanhempi. Kalle pomppasi pystyyn terassilta huomatesaan automme saapuvan, ja astui alas muutamat kiviportaavat pihan puolelle. Hänellä oli harmahtavat ja hieman pidemmät, kiharat hiukset, jotka oli takaa sidottu poninhännälle. Hän oli normaalipainoinen ja -rakenteinen ja huomasin hänen ruskettuneen enemmän, mitä olin tottunut näkemään. Äitini pysäköi auton pihaan ja astuimme ulos. Pyörittelin hetken päätäni katsellessani tuota komeaa – mutta minulle niin tuntematonta – rakennusta ja piha-aluetta. Sade oli lakannut loppumatkan aikana, ja väistelin pihalle kertyneitä vesilammikoita. Äitini halasi Kallea ja he vaihtoivat suudelman tai pari, jonka jälkeen hän kääntyi minun puoleeni.

– Moi ja tervetuloa, Joona, hän huudahti hieman murtaen. – Bienvenue!

– Moi, vastasin lyhyesti hieman hämilläni.

– Ei olla vielä tavattu, mutta Sinna on puhunut sinusta paljon. Minua kutsutaan Kalleksi ja yritetään nyt saada olosi tuntuun mahdollisimman tervetulleelta. Ei ole varmasti helppo tilanne sinulle, mutta mennään päivä kerrallaan. Tulehan, niin näytän vähän paikkoja.

– Okei, vastasin jälleen hyvin lyhyesti.

Kallen puheesta huomasi hänen syntyperänsä, vaikka hän kuitenkin puhui suomea erittäin hyvin. Äitini oli kertonut hänen olevan kotoisin Ranskasta, ja se luultavasti sai hänen puheensa kuulostamaan erilaiselta.

Nousimme portaat ylös terassille, jonne Kalle kantoi autosta loput laukukumme ja matkatavaramme. Hän avasi ulko-oven, jossa luki tyylikkäässä kyltissä, Romén. Talo oli erittäin iso, enkä ollut juuri tottunut sellaisiin, koska olin aikaisemmin asunut pienehköissä kerrostaloasunnoissa. Astuimme eteiseen ja riisuimme ulkovaatteemme. Eteisestä oli myös vessa, jonka nähtyämme siirryimme keittiöön ja sen vieressä olevaan ruokailutilaan, jotka olivat molemmat isoimmat koskaan näkemäni. Ruokapöytä oli monta metriä pitkä ja kaikki kalusteet olivat omalle mittapuulleni erittäin tyylikkäitä. Kalle piti koko ajan jonkinlaista opastettua esittelyä, mutta olin liian hämilläni juuri keskittyäkseni siihen – ympärilläni oli yksinkertaisesti niin paljon uutta ja ihmeellistä. Keittiöstä saavuimme huoneeseen, jossa huomasin seinillä olevat taulut. Kuljimme sen läpi suureen olohuoneeseen, jonka seinillä oli myös lukuisia tauluja ja huoneeseen kuului myös muu normaali varustus: oli televisio ja laiskanlinnaa rentoutumista varten. Huoneen toisessa laidassa oli myös takka. Olohuoneen toisesta ovesta pääsimme jälleen eteiseen, josta pääsi portaita pitkin kellaritiloihin ja yläkertaan. Muistan äitini maininneen Kallen olevan jonkin sortin taiteilija, ja talon sisustuksesta se kävi myös ilmi: seinät olivat täynnä tauluja ja joka paikassa näkyi erilaisia koriste-esineitä. Hän kävelytti meitä vielä yhden huoneen kautta makuuhuoneeseen, jonka jälkeen kerros oli käyty läpi. Sen jälkeen kävimme kellarikerroksen läpi, jossa oli pesutilat, sauna, vessa ja muutama huone, joissa yhdessä oli iso seinällinen hakattuja polttopuita.

Tämän jälkeen palasimme eteiseen, jolloin Kalle tokaisi katsoessaan ikkunasta: – Jaahas, tyttö on jo tulossa kotiin.

Näin kaksi tyttöä portin luona. He juttelivat hetken keskenään, jonka jälkeen toinen heistä lähti kävelemään taloa kohti ja toinen erkani omille teilleen. Kaikesta päätellen kyseessä oli Kallen toinen lapsi Caroline. Hänen lähestyessään taloa huomasin hänellä olevan pitkät, tummanruskeat hiukset ja hänen ruumiinrakenteensa olevan hyvin sopusuhtainen. Hän avasi oven, astui eteiseen, jolloin häneen katseensa osui heti minuun.

– Moi, mä oon Caro, hän laushti hyvin reippaan oloisena.

– Moi... Joona, sain hymähdettyä vaivaantuneesti.

– Mites teillä reissu meni? Me ollaankin äitisi kanssa jo vanhoja tuttuja.

– Ihan hyvin meni ja päästiin perille, äitini vastasi.

– Joo, ollaan tässä juuri näyttämässä Joonalle taloa, yläkerta vielä käymättä, Kalle sanoi.

– Anna mä näytän, niin te voitte alkaa purkaa noita tavaroita, Caro innostui.

– No mikäs siinä, niin saatte tekin vähän tutustua samalla, äitini sanoi. – Menehän Joona, niin Caro näyttää yläkerran ja huoneesi.

– Okei, vastasin hämmennyksen vallassa.

Lähdimme nousemaan portaita ylös ja samalla tutkiskelin uutta ystävääni. Carolla oli pitkien, tummanruskeiden hiuksien lisäksi myös hyvin ruskeat silmät. Hän oli pukeutunut rennosti farkkuihin ja huppariin. Huomasin myös pitäväni häntä hyvin kauniina. Saavuimme yläkertaan ja ensimmäisenä tuli vastaan aula, jossa oli sohva, pari tuolia ja pöytä, jolla oli puhelin ja joi-tain lehtiä. Katselin hetken ympärilleni ja huomasin neljä ovea.

Caro avasi yhden niistä ja huudahti: – Tässä on mun huone, voit tulla pyörähtämään hetkeksi.

Kävelin hänen perässään, ja huoneessa huomasin olevani tytön valtakunnassa, tai ainakin sellaiseksi sen vähäisellä kokemuksellani kuvittelin. Oli kirjoitus- ja meikkipöytä, sänky ja muutama tuoli. Seinät oli vuorattu hänen suosikkinäyttelijöiden ja -artistien julisteilla. Tunnistin niistä heti ainakin Madonnan ja Pyhät Nuket. Toisaalta silmään pisti myös Hanoi Rocks ja W.A.S.P., joita ei ihan äkkiseltään kuvittelisi tytön suosikeiksi.

– Siinä on joitain omia lemppareita. Tulee kuunneltua aika laidasta laitaan kaikenlaista. Mistäs sä tykkäät? Caro kysäisi.

– Kyllä mä aika lailla rokkipuolelle kallistun. Sulla on ihan yllättäviäkin kuvia seinällä.

– Joo tykkään kuunnella sitä, mikä milloinkin iskee, enkä mennä niin massan mukana.

– Hieno homma, niinhän sen pitääkin mennä.

– Joo, no mutta tässä on mun huone ja tiedätkin varmaan, että pääsy kielletty, kun en ole kotona.

Vastasin nopeasti ja vielä täynnä vieraskoreutta, enhän ollut kun juuri astunut sisään uuteen tulevaan kotiini: – Joo, ilman muuta.

Palasimme aulaan ja Caro jatkoi esittelykierrostaan avaamalla seuraavan oven: – Tää huone ei oo oikeastaan kun varastona. Kaikenlaista sekalaista krääsää tänne onkin kertynyt.

Huoneessa oli paljon huonekaluja, tauluja ja paljon täysiä muovikasseja pinottuna mahdollisimman tiiviisti.

– Se siitä, mennään pois, täällä on sen verran tunkkaistakin, Caro hoputti ja jatkoi, – Seuraavaksi näytän sun huoneen.

Avasimme seuraavan huoneen oven, ja eteeni avautui heti hieman kotoisampi näky. Äitini oli tuonut tavarani tänne etukäteen, ja kaikki oli jo pääpiirteittäin laitettu paikalleen siististi. Tietysti henkilökohtaiset tavarani olivat vielä purkamatta, jotta saisin itse laittaa ne miten haluan. Hän oli kuitenkin mielestäni ylittänyt itsensä, sen verran nätisti kaikki oli jo pitkälti paikallaan.

– No mitäs tykkäät?

– Kyllä tää kivalta näyttää, mutsi on näköjään ollut ahkera-na.

– Joo, tuossahan se on vähän väliä tuonut kuormaa. Mä luulen sen halunneen, että kotiutuisit tänne mahdollisimman nopeasti. Ja niin halutaan mekin.

– Kiitti vaan, eiköhän tää tästä, vastasin kohteliaasti.

Huoneeni varustukseen kuuluivat sänky, tuoli ja kirjoitus-pöytä, jonka päällä oli pieni televisio ja tietokone: Commodore 64. Toisella seinällä oli iso vaatekaappi ja nurkassa sohvatuoli sekä akustinen Landola-kitarani. Ikkunaan oli asennettu jo verhotkin valmiiksi – valittaa en siis voinut. Huoneestani avautuva näköala oli takapihalle päin, josta näki piharakennusten yli omenatarhaan sekä laajalle niittymaisemalle, jota halkoivat pienet polut.

– No niin, lähdetään kattoo noi muut paikat vielä. Sulla on sitten aikaa laittaa tää oma kämppäsi niin kuin haluat, Caro sanoi innostuneena.

Palasimme takaisin alakertaan, ja Caro huudahti keittiöön isälleen:

– Faija, milloin broidi on tulossa?

– Kyllä se huomenna sanoi tulevansa, mutta kyllähän sinä sen tiedät.

– Joo, broidilla on välillä vähän omat aikataulut, mutta etkö-hän sä senkin kohta nää, Caro tokaisi minulle.

Lähdimme etuovesta ulos ja kiersimme talon taakse. Taloa kiersi leveä hiekkatie ja takapihalla oli kaksi isoa piharakennusta. Koko tonttia kiersi yhtenäinen aita, joka takapihalla kiersi laajan piha-alueen, jossa kasvoi paljon omenapuita ja muuta kasvustoa. Kaikesta näkemästäni päätellen tila oli joskus ollut jonkinasteisessa maatalouskäytössä. Lähempänä oleva piharakennus oli isompi, ja Caro avasi sen oven, jonka takaa paljastui tila, joka oli muutettu autotallikäyttöön. Tallissa oli yksi auto, paljon työkaluja ja muuta sekalaista roinaa. Kuljimme tallissa olevasta ovesta seuraavaan tilaan, joka oli laajempi, ja josta oli portaat myös yläkertaan. Näin ympärilläni paljon tauluja, sivel-timiä ja muita maalaustarvikkeita. Toisella seinällä oli myös muutamia kuvaveistoksia.

– Tää on vähän niin kuin fajjan ateljee, Caro sanoi.

– Joo niin näyttää olevan. Se taitaa olla pitkäänkin tehnyt näitä, kysäisin uteliaana.

– Niin kyllähän se on tainnut näitä tehdä ihan nuoruudesta asti. Ja mikäs siinä, kun se tuntuu ihan mukavasti tekevän rahaakin näillä. Se ei ihan kauheasti tykkää, että täällä pyöritään, niin pyörähdetään toi yläkerta vielä. Siellä on aika samantyyppistä roipetta kans.

Yläkerta oli myös täynnä tauluja ja veistoksia, joista suurin osa oli kuitenkin kankaalla peitelty. Tavaraa oli myös huomattavasti enemmän, ja tila tuntui olevan enemmänkin varastointia varten. Lähdimme ulos ja menimme toiseen piharakennukseen, joka oli myös kaksikerroksinen ja hieman edellistä pienempi. Sen vieressä oli iso, puinen pihakeinu. Sisällä oli muutama sohva, pöytä ja muita kalusteita – tila oli selkeästi kalustettu oleskelua varten.

Pedon kieli on kasvutarina. Yhden ihmisen varhaisnuoruudesta alkava matka, jonka varrella hän alkaa muodostamaan maailmankuvaansa, vakaumuksiaan ja persoonaansa uudessa ympäristössä. Se pyrkii tutkimaan ihmisen käytöstä, päätöksentekoa ja psyykettä ympäristön ja sosiaalisten suhteiden ristipaineessa, kasvavan ihmisen silmin. Teoksen pääteemana on tutkia ihmisen perusolemasta: hyvän ja pahan konfliktia meissä, kuinka pitkälle me itse luomme oman minämme ja kuinka paljon ympäristön ja tapahtumien paine sen muovautumista tasapainottaa, tai vastaavasti järkyttää.

Pedon kieli seuraa Joonan nimisen päähenkilön kasvamista nuoruudesta aikuisuuteen. Hän muuttaa jälleen kerran äitinsä kanssa uuteen ympäristöön. Tapahtumat sijoittuvat Vihtiin: pieneen kuntaan Etelä-Suomessa, Uudellamaalla. Joonan muuttaa sinne vuonna 1985, missä he muodostavat uudet kuviot äitinsä tapaaman miehen, Clauden, kanssa. Uudella isäehdokkaalla on kaksi lasta: Caroline ja Ramo. He ovat Joonalle tärkeitä palasia hänen kasvaessaan, ja varsinkin jälkimmäisestä muodostuu hänelle eräänlainen isähahmo. Joonan uudet kuviot kietoutuvat vahvasti hänen uuden perheensä ympärille tuoden eteen vierasta kulttuuria, uutta oppia ja maailmankatsomusta sekä pettymyksiä, onnea ja menneisyyden haamuja. Tapahtumat kuljettavat Joonan läpi hänen nuoruutensa myötätuulien ja karikoiden aina vieraisiin maihin asti eikä kahnauksilta lainkaan kanssa onnistuta välttymään. Joonan silmin seurataan myös lähihistoriaa maailmanmullistusten ja populaarikulttuurin kautta.

Kannen kuva: Teemu Leino
Kannen editointi: JT Mediatory
ISBN 978-952-802-555-9
bod.fi